

Bob Řeřicha - Pacman

Rozcuchaný Gill vyšel z ultrazvukové očisty po tříměsíčním "mrazáku" a s nedůvěrou se zadíval na obrazovky. Malá hnědozelená planeta ho vůbec nelákala a tmavé kaňky atmosférických vírů mu dělaly starosti. Ušklíbl se. Kam mě to zase poslali, pomyslel si. Proč jednou konečně nepřistanu na planetě, po které běhají krásné opálené holky, a kde na stromech rostou stokreditovky? Vzdychl a líně se podrbal na chlupaté hrudi.

"Same...", prohodil k věčně bdícímu počítači.

"Ahoj Gille! Jak ses vyspal?" reagoval okamžitě počítač.

"Celkem to šlo, jen se mi ještě trochu svírá žaludek."

"Měl jsi hezké sny?"

"Ledové. Ale pokud se nemýlím, blížíme se rychle k cíli. Odsuň tedy laskavě blok společenské konverzace tam, kde ležel celé tři měsíce, a raději mi něco pověz o té planetě."

"S radostí, Gille. Před námi je sedmá planeta systému alfa-Siguel, průměr 10043 kilometrů, siderický rok 38 pozemských let..."

Gill ho přerušil: "Jestli tě můžu poprosit, Same, vynech tentokrát obvyklou půlhodinovou přednášku a přejdi rovnou k věci. Ty víš, co mně zajímá."

"Aha ...," povzdychl si nešťastně Sam. "Tedy k věci. Pravděpodobnost výskytu života na úrovni mnohobuněčných je 0.412 a pravděpodobnost výskytu inteligentního druhu 0.032."

"Spokojen?"

"Hmmm." Žádná sláva, uvažoval Gill, moc peněz z toho nekouká. Odsunul sonosenzorický display pro komunikaci se Samem a protáhl se.

Gill Simpson byl zaměstnancem Exobiologického institutu v Cincinnati. Nepatřil k pracovníkům vyšší třídy, byl pouhým galaktickým sběračem, jak se jeho profesi běžně říkalo. Létal k vytipovaným neprozkoumaným planetárním systémům a jeho hlavním úkolem bylo najít a přivést na Zem nějaký zajímavý vzorek života. Čím byla jeho evoluční úroveň vyšší, tím větší měl samozřejmě cenu pro institut a tím vyšší byla i Gillova odměna. Importované formy mimozemských organismů se nestudovaly přímo na Zemi, ale na některé z výzkumných stanic na její oběžné dráze, nebo na Měsíci, který byl již mnoho let jedinou obří výzkumnou laboratoří.

Byla to nudná práce. Občas sice došlo k nenadálým komplikovaným situacím, které zaměnily všední stereotyp za trochu napětí, ale nebýt vysokých rizikových prémie a čtvrtletní placené dovolené, pracoval by Gill raději někde na Zemi nebo alespoň v jejím blízkém okolí.

Odmalička byl samotář. Láskou k němu nikdo neoplýval a nikomu ji tedy nemusel oplácet.

Měl rád jen šachy a svou prababičku, která ho zasvětila do tajů této hry. Nebyl hezký, ale ani ošklivý. Předčasně prošedivělé vlasy, tenké proužky obočí nad hnědýma očima, tupý nos, pevně sevřené tenké rty, to byly rysy naznačující jeho chladnokrevnou povahu.

Gill vstal. Kocovina sice již z větší části ustoupila, přesto ale spolkl ještě dva hiberniny a nechal si provést masáž v korpostimulu. Nato provedl povinnou kontrolu robotů a přehlédl také Samův přistávací plán, i když věděl, že je to zbytečné - Sam ještě nikdy nesehal. Pak už se jen s výrazným odporem připoutal a čekal na první otřesy. Horskou dráhu nikdy nemiloval.

*** Přistání proběhlo bez komplikací. Gill si odepnul bezpečnostní pásy a odpotácel se k potravinovému boxu. Napil se chlazeného Ergicu a ulehčeně vydechl. Vždy se mu ulevilo, když taková starožitnost, jako Longstream VIII, s rokem výroby 2358, konečně usedla na pevnou zem. Jeho modul prošel již dvěma generálními opravami a Gill často uvažoval, že si pořídí modernější loď. Ale již si na stařícký Longstream i jeho ústřední počítačový mozek SM 817, kterému prostě říkal Sam, zvykl. Nevýhodou tohoto typu byl čas, který uplynul mezi zážehem a závěrečným zrychlením. V tomto intervalu musel kosmonaut z bezpečnostních důvodů zůstat v nezmraženém stavu a týden přežívat v komůrce Longstreama nebyla žádná zábava. U moderních typů vesmírných plavidel je tato doba desetkrát kratší.

"Teda Same, to byla jízda!" ulevil si.

"Doufám, že se ti zase neudělalo špatně." ozval se starostlivě Sam.

"To bych nesměl mít vnitřnosti. Co jsi tam nahoře, prosím tě, vyváděl?"

"Kdyby sis vyslechl mou přednášku, věděl bys, že jsme ve výšce 34 kilometru proletěli pásmem silných turbulencí. Snažil jsem se co nejlépe stabilizovat naši polohu, ale...",

"No dobře, dobře." Ještě si dvakrát lokl ze žluté plastické láhve a cítil, jak se v něm znovu rozlévá život. Teď už ho čekala jen samá práce.

Podíval se ven. Viditelnost byla malá. V okolí modulu vyčnívaly z bahna tmavé skály a mezi nimi se převalovala fialová pára. Do toho padal hustý déšť.

"To máme krásné počasí ...," procedil mezi zuby.

Pohotový Sam ihned vychrlil: "Teplota 548 stupňů Kelvina, atmosférický tlak 450 kilopascalů, síla větru 80 kilometrů v hodině."

O pár minut později už Gill seděl v jednom z robotů série Finder, který se na antigravitačním polštáři tiše vznášel nad krajinou a na monitorech sledoval informace, které robot sbíral z okolí.

Krajina byla jednotvárná, stále jen černá nevysoká skaliska, mezi nimi bahnitý terén a občas nějaká větší kaluž. Mezi temnými mraky prosvítala mateřská dvojhvězda Siguel, ale její světlo bylo příliš slabé.

Po dvou hodinách se robot zastavil. Na monitoru se objevilo ložisko biomasy. Diody radostně poblikávaly a biosenzor směřoval do nevelké prohlubně, připomínající studánku.

Zdaleka ale nebyla křišťálová. Gill si pro jistotu připravil laserovou pušku a dal povel Finderu, aby zahájil operaci. Robot zasunul do husté tekutiny jedno ze svých sběrných ramen, chvíli s ním pod hladinou kouzlil a pak ho opatrně vynořil. Gill se pobaveně zacenil. Očekával větší nestvůru. Byl připravený, že uvidí něco odpuzujícího, co by nahánělo strach, ale nic takového.

V nádobě se vznášel asi šedesáticentimetrový tvor. Jeho sférický tvar narušovaly jen dvě obrovské oči a široký ústní otvor. Hned na první pohled mu potvůrka připomněla Pacmana, světoznámou postavičku ze starých pozemských automatů, která ve spleťtém labyrintu zmateně prchala před nebezpečnými strašidýlky a cestou požírala různé kuličky.

V duchu tedy pokřtil svůj nový objev na Pacmana.

Po návratu do modulu Gill umístil Pacmana do biorezervoáru a odborná instalační opatření přenechal robotům. Biorezervoár byl spojen s laboratoří, která automaticky prováděla anatomický a histologický rozbor organismu, komplexní chemické testy, zkoumala Pacmanův metabolismus a zpětně kontrolovala správný chod jeho životně důležitých funkcí. Všechny informace předávala Samovi, který je shromažďoval a dále analyzoval.

Gill si nyní mohl Pacmana prohlédnout v plném světle. Tmavěžlutý povrch Pacmanova těla byl posetý mělkými dolíčky, ze kterých občas unikaly bílé bublinky. Po stranách se vlnily bradavčité výrůstky. Oči veliké jak grapefruity vystupovaly nad povrch těla a místo víček je zčásti překrývala průhledná blána. Byly nazelenalé a protkané paprskovitými modrými žilkami. Pacmanův pohled byl nepřijemný, příliš upřený, a Gill musel vyvinout určité úsilí, aby se od něj odtrhl. Ústní otvor byl oválný, bezzubý a v krátkých intervalech se stále otvíral a zavíral.

"Tak co, Same, už víš jestli ta potvora půjde zmrazit?" zeptal se Gill.

"To ti zatím nepovím. Neznám ještě dostatečně jeho reakce."

"A co nervový systém?"

"Jeho rozbor mi dělá problémy," odpověděl váhavě Sam. "Vypadá to na neobvykle uspořádanou nervovou soustavu se sítí středně velkých ganglií. Centrální systém se zřejmě nachází těsně pod povrchovým obalem a tvoří jakousi gangliovou slupku, ze které vedou nervová vlákna k vnitřním orgánům. Pochybuji, že lze v daném případě uvažovat o vyšší stupni inteligence. Tvor se chová zcela pasívně a nejeví žádné známky znepokojení nad změnou životního prostředí."

"Dobře, Same, kontroluj práci robotů a před startem mně vzbud'. Jdu se trochu prospat."

Uleh do otevřené hibernační komory a bezstarostně usnul.

Když Gilla probudila sladká popartová melodie, kterou Sam s citem vybral, bylo již vše přichystáno k odletu. Připoutal se tedy znovu ke křeslu, z rozmaru zamával neutěšené krajině za oknem a dal pokyn ke startu. Za několik minut byli

mimo dosah nevlídné atmosféry a Gill se mohl začít nudit. Měl nyní týden volna před závěrečným zrychlením.

K dispozici měl řadu počítačových her, literární mikrofilmy, rozsáhlou kolekci holofilmů, ale nic z toho ho nelákalo. Na konverzaci se Samem také neměl chuť a když se zahleděl do vyboulených očí svého nového společníka v naději, že by snad tady byla možnost nějakého rozptýlení, usmál se a prohodil: "Jak tak na tebe koukám, Pacmane, s tebou asi žádná rozumná řeč nebude. Jen si pořád pouštíš ty svoje bublinky a zíráš na mě, jak na Miss Universe. Dělej si, co chceš, já si zahraju šachy."

Vypnul zvukovou komunikaci se Samem, aby se mu nemohl míchat do hry a usedl ke stolku s šachovnicí. Dříve hrával často se Samem, ale ten stále vyhrával, a to Gilla nebavilo.

Hrál tedy raději sám se sebou. Tak alespoň vždycky vyhrál. Sice zároveň vždy také prohrál, ale o tom již neuvažoval.

*** Už tři dny hrál Gill ve svých volných chvílích šachy, aniž se přihodilo něco neobvyklého.

Mezi jednotlivými partiemi se procházel po kabině, jedl, pil, cvičil, nebo se povaloval v korpostimulu a pozoroval nehybného Pacmana. Bublinka sem, bublinka tam. Krásně se při tom relaxovalo.

Jednou, když už se chystal jít spát, stalo se něco zvláštního. Líně se svlékl, stoupl si pod sprchu a uvolněně klouzal pohledem po kabině, až se zastavil u biorezervoáru.

Pacman nezměnil pozici, blány na očích měl roztažené a ústní otvor pravidelně pootevíral a zavíral, snad proto, aby alespoň něco svědčilo o tom, že je živý. Na okamžik se Gillovi zdálo, že z jeho porů uniká více bublinek, ale nevěnoval tomu větší pozornost.

Pohlédl na šachovnici, která stála asi dva metry před rezervoárem. Byla na ní rozehraná partie, ve které Gill právě vytvářel podmínky k drtivému útoku proti svému druhému "Já". Černé políčko, bílé políčko, černé políčko ... zarazil se. Co to má znamenat?!

Nebo mne snad klame zrak? Černá věž, která teď stála na D4 měla přece stát na D6!

Výborně by tak kryla černého střelce a zároveň byla připravena k útoku na bílého nechráněného koně. Vystoupil ze sprchy a nahý došel k šachovnici. Že by byl tak nepozorný? Ale vždyť ta věž na D6 předtím určitě stála! Zakroutil hlavou a posunul věž na původní místo. Vrátil se pod sprchu a již o tom nepřemýšlel. V hibernační komoře pak rázem usnul.

Probudil se s mírnou bolestí hlavy. Vstal, aby si vzal hypnozin a cestou se ospalýma očima podíval na šachovnici. Ale to přeci není možné!! Černá věž znovu stála na D4.

Okamžitě rozsvítil všechna světla a vrátil se ke stolku s pevnou vírou, že se jen přehlédl. Ne, smysly ho neklamaly. Věž stála na stejné bezúčelné pozici jako předtím.

Pomalů došel k potravinovému boxu, vzal si láhev Ergicu a pořádně se napil. Uvažoval, jestli se mu jen zdálo, že černou věž už jednou vrátil na původní místo. Ano, musel to být jen sen. Halucinace si nepřipouštěl. Přistoupil ke stolku a vrátil věž zpět na D6. Chvilí soustředěně pozoroval šachovnici. Nevěděl přesně, co očekával.

Náhle plastikovou láhev křečovitě sevřel. Viděl, jak se věž z D6 pomalu přesouvá na D4. Přestal dýchat. Nevěřicně si sáhl na věž. Byla pravá a stála teď na D4. Několikrát rychle zamrkal, mrštil Ergicem do dekompozitoru a usedl ke stolku. Nechal věž věžít a pokračoval dál ve hře, jako by ten tah vymyslel sám. Po každém tahu čekal, že se nějaká z figurek pohne, ale vše probíhalo normálně.

Až když dlouho přemýšlel nad devatenáctým tahem bílých, dal se pojednou do pohybu bílý kůň. Plynuce se rozjel po lesklé černobílé ploše a zastavil se před černým pěšákem, který mu bránil v dalším postupu. Pěšák se pozvolna vznesl nad šachovnici, kůň ho podjel a zastavil se na pravidly stanoveném poli. Pěšák, visící chvíli ve vzduchu, se opět snesl na pole, které zaujímal původně. Gill zaklonil hlavu, sepnul ruce a potichu se rozpačité zasmál. "Co se tu, hrome, děje?" zašeptal bezmocně. Když se znovu skláněl nad šachovnici, padl jeho zrak na Pacmana.

Ten se nápadně změnil. Jeho barva nabyla narudlého odstínu, blány na očích mu rychle mžikaly a z doličků na jeho těle tryskaly roje bublinek. V tom okamžiku Gill pochopil, kdo s ním vlastně hraje. "To je přece blbost! Aby nějaký primitivní měkkýš zkoušel hrát šachy? Ne, ani milióny bublinek mě nepřesvědčí!" Ale v duchu si říkal, jestli tvora v kádi náhodou nepodcenil. "Same, chci znát okamžitý stav Pacmanovy nervové soustavy, slyšíš?!"

Sam začal odříkávat: "Gangliální aktivita organismu několikanásobně stoupla. Synaptický potenciál značně kolísá. Příčinu zatím nemohu analyzovat. Pozoruji také dvacetkrát vyšší vylučování neuromediátoru SD4, jehož koncentrace se dosud držela na stabilní výši."

Gill si otřel orosené čelo a ještě chvíli hleděl do žilkovaných očí. Musel se uklidnit.

Vstal a neklidně přecházel po kabině. Znovu pocítil bolest hlavy. Pozoroval Pacmana, jehož vyboulené oči ho soustředěně sledovaly. Sedl si do řídícího křesla a bolest se začala nápadně prohlubovat. Sklonil hlavu a prsty si mnul čelo. Snažil se klidně zhluboka dýchat. Pak se prudce otočil k rezervoáru. Že by...? Ne, to už přestává všechno!

"Co mi vlastně chceš, ty potvoro?!" rozkřikl se. Znovu začal přecházet dokola. Vždy, když se přiblížil k šachovnici, se bolest zmírnila, a naopak zesílila, když se vzdaloval.

Náhle mu bylo vše jasné. Rychle přešel k šachovnici a posadil se. Bolest rázem přestala.

"On chce hrát šachy! To je neuvěřitelné! On chce hrát šachy!" vykřikl Gill a bláznivě se rozesmál.

*** Tak začala dlouhá série šachových partií mezi Gillem a Pacmanem. První partii zahájil Gill bílými a byl zvědavý, jak bude Pacman reagovat. Ten ale dlouho neváhal, ujal se černých figur a pohotově odpovídal. Gill se ponořil do hry a měl nyní dokonce i radost, že má znovu soupeře. Doufal, že už se Pacman nezlobí a nechá jeho mozek na pokoji.

Hráli asi půl hodiny, když dal Pacmanovi mat. Ten strnul a několik vteřin nevypustil ani bublinku. Na okamžik se Gill bál, že Pacman prohru neunes a vybije svou zlost na účet jeho mozku. Pacmanovi ale asi nechyběl sportovní duch. Figurky se vznesly asi půl metru nad šachovnici a vytvořily rozvířený černobílý mrak. Ten se rozdělil na bílou a černou polovinu a krátce nato figurky slétly na šachovnici, každá na svou stanovenou pozici. Pacman dokonce vyměnil strany a očividně chtěl hrát dál.

Odehráli tak ještě čtyři hry. První z nich vyhrál opět Gill, další skončila patem, a poslední dvě vyhrál Pacman. Gill se protáhl a poznamenal: "Za čtyři dny ses naučil hrát docela obstojně, všechna čest. Ale je mi líto, chce se mi už hrozně spát, takže pokračování zas zítra."

Vstal a šel si vzít něco k jídlu. Potravinový prostor však nešel otevřít. Gill se s nejasnou předtuchou otočil. "Pacmane, ...," začal vyjednávat, "mám hlad, a když mám hlad, nemohu hrát šachy." Dvířka se mu ale nepodařilo otevřít. "Nevadí, tak tedy půjdu spát o hladu. Doplatíš na to ty. Šachy už hrát nebudu, musím se vyspat," řekl dotčeně Gill a vykročil k hibernační komoře. Když ušel na okraj, znovu ho rozbolela hlava. "Pacmane, přestaň!" prosil Gill. "Já jsem jenom člověk a někdy prostě spát musím. Hráli jsme šachy celých osmnáct hodin a já už sotva koukám. Prosím tě, nech toho," žadonil. Ale bolest nepřestala. Z Pacmana se bublinky jen řinuly a v očích mu zlověstně světélkovalo. "Dobrá, ať je tedy po tvém, ale hlavně toho už nech," odevzdaně zabědoval Gill a vrátil se ke stolku. Bolest okamžitě ustala.

Gill horlivě přemýšlel. Pacman se zbláznil do šachů a nedá mi pokoj, dokud ho hra neomrzí. Co udělám, až vyprší doba do závěrečného zrychlení? Musím se potom zmrazit.

A co když mi v tom Pacman zabrání? Okamžitě ho musím zlikvidovat, než bude pozdě.

Ale jak? Prikázat Samovi, aby Pacmana odpojil od systémů, které ho udržovaly při životě?

Nebo si dojít pro laserovou pušku a zastřelit ho? Přišel bych o tři milióny pozemských kreditů, ne-li o pět, kdyby se s jistotou prokázala Pacmanova vyšší inteligence. Znovu se ohlásilo bolestivé píchání za očima. On mi už ani

nedovolí, abych přemýšlel o něčem jiném než o šachách!, uvědomil si s hrůzou a znechuceně táhl.

Vydržel hrát ještě šest hodin. Žaludek se mu křečovitě svíral a v ústech měl sucho.

Vyčerpáním mu několikrát klesla hlava na stůl a převrhl figurky. Ale Pacman ho stupňovaným tlakem velmi rychle přivedl zpátky k plnému vědomí a ve hře se pokračovalo. Gill byl vysílený. Pacman vyhrával během deseti tahů a neúnavně rozehrával další partie. Gill byl už dávno neschopný se soustředit a jednou na něj Pacman zaútočil takovou silou, že bolestí omdlel.

Jediná chvíle, kdy mohl Gill myslet na něco jiného než na tu ďábelskou hru, byla necelá minuta při střídání stran, kdy se Pacman koncentroval na rozestavování figurek. Využil proto následující přestávky a zavolal Sama: "Odpoj to zvíře, Same, rychle ho odpoj!"

Déle už to nevydržím!" Už mu bylo jedno, že přijde o pět miliónů, spokojí se rád jen s holým životem. Nenáviděl tu příšeru, nenáviděl ty její odporné oči a hypnotizující roje bublinek.

"To přece nemohu udělat, Gille," odpověděl klidný Sam. "Jednal bys proti závazku v tvé pracovní smlouvě. A i kdybych tě poslechl a chtěl zabít ten bezbranný organismus, nemohu přeskočit pevný programový blok."

"Ale vždyť mě ten netvor zabije!" křičel Gill.

"Nevidím důvodu, proč by tě zabíjel. Konstatuji jen, že roste tvá nervozita a podrážděnost, což přičítám tomu, že jsi již tři dny nespál. Radil bych ti proto, aby sis šel lehnout a odpočinul si," ale to už opět figurky stály na šachovnici a silná bolest hlavy Gilla upozornila, že začíná další partie.

Gill nad tahy nepřemýšlel, posouval figurky automaticky a v podvědomí se snažil najít východisko. Pacman vycítil, že se Gill plně nesoustředí a ještě více přitlačil. Gill zaúpěl. Hlavu mu drtil neviditelný lis.

Nakonec ho přece jen napadlo, jak alespoň na čas uniknout z Pacmanova působení.

Když se zase figurky vznesly, aby na chvíli vyklidily bitevní pole, obrátil se Gill k Samovi: "Same," a snažil se, aby jeho hlas, za kterým se skrývaly nekonečné hodiny utrpení, zněl vyrovnaně.

"Ano, Gille?"

"Napadlo mně, že už jsme si spolu dlouho nezahráli šachy..." Před sebou viděl poletující figurky a v pozadí plavala ta zřůda - Pacman.

"Ano, to je pravda. Naposledy to bylo před dvěma lety a třemi měsíci. Říkal jsi, že tě nebaví prohrávat s umělou inteligencí," zavzpomínal Sam a dodal: "Ale tvůj hlas se chvěje. Myslím, že nejsi úplně v pořádku, Gille. Nebylo by rozumné nyní hrát šachy."

Běž si raději lehnout."

"Same, prosím tě, udělej to pro mě. Je pravda, že mi není zrovna nejlépe, ale jedna kamarádská partička mi udělá jediné dobře." Napjatě čekal na odpověď. Figurky byly rozestavené. Pacman měl tentokrát bílé.

"Dobře, Gille. Ale jen jednu partii. A slib mi, že si pak půjdeš lehnout," souhlasil konečně Sam. Pacman mezitím táhl bílým pěšcem a zahájil tak další souboj.

"Jasně, že slibuju. Můžu si vzít bílé?" Pacman už netrpělivě dorážel a Gill vyvíjel obrovské úsilí, aby nezačal řvát.

"Samozřejmě."

A past byla nastražena. Gill mechanicky diktoval Samovi sebevědomé tahy Pacmana a vydával je tak za své. Sam hbitě odpovídal a Gill jen posouval figurky. Bolest ustupovala do pozadí. Pacman byl zřejmě spokojen, že se Gill znovu vzchopil a soustředil se na hru. Gill se pomalu zotavoval a přestože byl na pokraji sil, sledoval vývoj partie.

Bolest byla pryč a to bylo podstatné. Pacmana zřejmě vůbec nezajímal fakt, že Gill každý jeho tah nahlas předříkával Samovi. Hlavně, že se znovu hrály pořádné šachy.

*** První hodinu nového šachového duelu sledoval Gill bez problémů a v duchu s hráči držel krok. Taktiku centrálního počítače znal a zdálo se, že ji Sam nehodlá měnit. Z pěšáků vytvořil solidní obrannou linii a zároveň uvolnil prostor pro útočné figury. S těmi postupně vyjížděl na bojovou plochu a budoval

strategicky pevné zázemí pro svůj další postup. Pacman svůj styl také neopustil. Na rozdíl od Sama neměl na první pohled vypracovaný nějaký konkrétní plán. Jeho hra byla útočná a zdánlivě improvizovaná. Nečekaně vyrážel do útoku a nebezpečně napadal Samovy pozice. V případě ohrožení se rychle stahoval zpět do bezpečí. Sama to nijak nevzrušovalo, času měl dost a nevypočitatelný pohyb soupeřových figur ho nemohl zmást. Anebo přece? Občas Sam nezvykle dlouho přemýšlel.

V takových chvílích Gill Samovi šeptem spílal, protože Pacman byl netrpělivý a obvyklým způsobem pobízel Gilla k tahu.

Přesto se ale Gill upřímně bavil. A když si představil, jak by asi Pacman vyváděl, kdyby věděl, že nehraje se svým obvyklým protihráčem, ale s hromadou logických obvodů, musel se v duchu smát. A Sam? Ten určitě nemůže věřit svým elektronických uším. Jak se mohl Gill tak najednou zlepšit?, ptá se asi Samovo čipové podvědomí. Tím se ale Gill nemínil trápit.

Asi po dvou hodinách už přestal vývoj partie chápat. Spokojil se tedy s tím, že automaticky posouval figurky na políčka, jejichž souřadnice mu Sam udával. Bolest ho netrápila a mohl tedy přemýšlet, jak na Pacmana vyzrát.

Souboj centrálního počítače a mimozemského tvora pokračoval. Sam teď určitě propočítává nejméně milión operací za sekundu. Miliónkrát v jedné vteřině přestaví pozice, miliónkrát zhodnotí jejich výhodnost. A potom z těch tisíců nejrafinovanějších postupů vybere ten, který protivníka nejvíce ochromí. Pomůže to ale zdolat tak odlišnou strukturu, jakou byl Pacmanův "mozek"?

Partie trvala už čtyři hodiny dvacet minut. Závěr byl strhující. Padesátým tahem se spustila lavina útoků, přesunů, ústupů a taktických obětí. Pacmana halil závoj třeptících se bublinek. Jedině to svědčilo o jeho mimořádném "duševním" úsilí. Sam konečně zahnal Pacmana do kouta a ten se teď všemožně snažil prokousat se s ohroženým králem smrtícím obklíčením. Ale král se nazadřitelně sunul k okraji šachovnice a jeho poslední oddaní bojovníci mizeli se stolu.

Šedesátým čtvrtým tahem dostal Pacman mat.

"Šachmat, Gille. Ale musím tě pochválit. Dnes jsi hrál skvěle," prohlásil Sam.

Ale Gill ho neposlouchal. Hlasitě se chechtal, až mu z očí vyhrkly slzy. Pacman se vznášel jak zkamenělý. Plyn z něj neunikal, oči nemžikaly, výběžky po stranách se nevlbnily, ústní otvor byl zavřený. Gill si pomyslel, že chce možná spáchat sebevraždu zadušením a smál se šťastně dál. Pacman prohrál! Ha, ha, ha.

"Same, jsi pašák!"

Pacmanova nečinnost ale netrvala dlouho. Náhle zmodral a zvolna se nafoukl, až se dotýkal euryplastových stěn. Gillovi ztuhl úsměv na rtech. Co má ten syčák v úmyslu?

Nad šachovnici se vznesl poražený bílý král. Gill ho s nedůvěrou pozoroval. Nevěděl, co má očekávat.

Figurka se zachvěla, a pak se s třeskotem roztrhla na kousky. Úlomky se rozlétly po okolí a jedna tříška zasáhla Gillův horní ret. Opatrně ji vytáhl a otřel si krev.

Se strachem v očích se obrátil zpátky k Pacmanovi. Ten se několikrát zběsile otočil kolem své osy. Bylo to poprvé, co ho Gill viděl v pohybu. Pacman pomocí výběžků po stranách rotoval stále rychleji a měnil barvu. Nejdříve na fialovou, pak na zelenou.

Zároveň v rezervoáru klesal a stoupal jako bóje v rozbouřeném moři. Gill se snažil zůstat klidný, i když se děsil okamžiku, kdy na něj Pacman s novým elánem zaútočí.

Chtěl vstát a zalézt někam do kouta, co nejdál z Pacmanova dosahu, ale nohy ho neposlechly.

Seděl jako přikovaný a sledoval Pacmanův rituální tanec. Třeba si jen trochu zařadí a pak bude zase klid ...

Pacman se konečně zastavil a přitiskl své lesklé tělo k přední stěně válce. Široce otevřená ústa teď vypadala jako velká přísavka. Jeho obraz se ve válci zkreslil a tělo nabylo elipsoidního tvaru. Oči připadaly Gillovi ještě více vypouklé než obvykle, a přestože Pacman nedisponoval téměř žádnou mimikou, vypadal hrozivě. Gill pevně svíral hrany stolku. Měl strach. Pacman ještě stále nevypustil jedinou bublinku. Jaký děsivý plán má v záloze?

Gill se znenadání cítil lehký jak helium. Zděšeně se podíval pod sebe a viděl, jak se jeho tělo pomalu odlepuje od křesla. Zmateně začal šoupat nohama po podlaze a snažil se něčeho zachytit. Zaklesl se za nohy stolku a podíval se na Pacmana. Bublínky z něj unikaly plným proudem. Teď je se mou konec, začínal panikařit Gill. S tímhle monstrem jsem si neměl nic začínat. V duchu už viděl své tělo, jak se ve vzduchu trhá na kusy, stejně jako před chvílí bílý král. Pacman se mu snažil rozevřít ztuhlé ruce a nohy ztrácely oporu. Co se mnou udělá?

Další nápor už nevydržel a povolil sevření. Okamžitě byl vymrštěn do prostoru. Poprvé v životě létal i v umělé gravitaci. Chvilí visel uprostřed kabiny a třeštil oči na neúprosného Pacmana, který se zřejmě nesmírně bavil. Gill sebou bezmocně zmítal. Nakonec zavřel oči a připravoval se na smrt. Pak jím Pacman tvrdě mrštil k protější stěně.

Náraz byl tak prudký, že ztratil vědomí.

Probral se s pocitem, že mu v hlavě hnízdí kulový blesk. Úpěl bolestí a svíjel se na zemi. Bolest vyzařovala z ložiska těsně za očními důlky. Jakoby se tam usídlili dva mořští ježci. Kopal kolem sebe, chtěl odehnat tu všudypřítomnou sílu, tryskající z Pacmanových útrob.

Vzpomněl si na japonské válečné zajatce, kteří se prý rozbíhali s vyplazeným jazykem proti zdi. Jazyk se překousl a oni rychle vykrváceli. Ne, neměl by dost síly, aby spáchal sebevraždu. Jak dlouho bude ale ještě trpět? Zahlcen bolestí si také s hrůzou vzpomněl na čas, který zbývá do odpálení fotonových motorů. Tři hodiny? Dvě hodiny?

Další salva bolesti ho zkroutila do klubíčka.

Připadalo mu, že se na podlaze svíjí už celou věčnost, když bolest náhle ustoupila.

Gill se udiveně rozhlédl. Nechápal, proč Pacman tak náhle přestal. Že by konečně projevil lítost? Ne, tomu Gill nevěřil. Pak si všiml, že ultrazvuková sprcha, do které ho Pacman surově hodil, a ve které protrpěl nedávná muka, je zavřená. Asi v tom zmatku některý jeho pohyb aktivoval uzávěr. Zástěna byla z obyčejného euryplastu, ale zřejmě stačila k tomu, aby značně ztlumila Pacmanovu sílu. Jak je možné, že ho to nenapadlo už dávno!

Chvilí horečně přemýšlel. Do zrychlení podle palubního času zbývaly necelé dvě hodiny.

Dobrá, teď se ukáže, kdo z nás dvou je silnější! Vstal a připravil se k akci.

Odsunul zástěnu a smršť Pacmanovy psychické energie ho srazila na kolena. Se zatnutými zuby se dovlekl ke stěně. Odsunul zákryt a před ním se objevila řada Morrenových skafandrů.

Gill bez váhání vlezl do toho nejodolnějšího. Skafandr PD8000. Gill jen doufal, že také vydrží nápor neodbytné kulaté příšery. Zaktivoval těsnění a hned se mu ulevilo.

Bolest beze stopy zmizela.

Těžkými kroky vstoupil zpátky do kabiny. Byl klidný. Pot ho sice pátil v očích a cítil každý sval, ale to ho teď nezajímalo. Vykročil směrem k Pacmanovi. Pravou rukou nahmatal osmnáctimegawatovou laserovou pušku, připevněnou k boku skafandru. Nádherný pocit.

Zastavil se až těsně před biorezervoárem a chladnokrevně se usmál. Roje bublinek, tryskající z Pacmanova těla, ho již neděsily. Poodstoupil o několik kroků, vytáhl zbraň a zamířil mezi Pacmanovy vyboulené oči. Potom stiskl spoušť a oslnivý rudý záblesk udělal tečku za Pacmanovou existencí.

"Pět miliónů kreditů v pekle!" zamumlal Gill.

*** Dlouhou chodbou zněly kroky devíti mužů v bílých pláštích. Vzduch páchl desinficienciem a podlaha se leskla jako zrcadlo. V čele kráčel doktor George Russel, ředitel neuro-psychiatrické kliniky Stephena Hawkinga na Měsíci. Vešli do dveří 115. V místnosti se automaticky rozsvítila světla, v jejím středu se objevil stůl pokrytý rudým sklem a kolem něho dvacet křesel. Lékaři do nich usedli a v čele zaujal místo George Russel. Klimatizace ospale bzučela a vháněla do místnosti svěží vzduch.

"Svolal jsem tuto poradou na naléhavou žádost doktora Campbella, který s námi chce konzultovat zdravotní stav jednoho ze svých pacientů," promluvil Russel. "Snad byste nám nyní, pane Campbelle, mohl objasnit, co vás k tomu vedlo."

Campbell byl vedoucí lékař oddělení intenzivní péče. Posunul si černé brýle na kořen upoceného nosu a naposledy tkl do dataportu před sebou. Pak se předklonil, opřel se lokty o okraj stolu a rozhovořil se. Krátkými tlustými prsty přitom neustále přejížděl po boku modrého přístroje. "Před pěti dny byl na mé oddělení přijat nový pacient.

Gill Simpson. Někteří z vás jsou již s případem obeznámeni, pro ostatní stručně shrnu základní fakta. Simpson je obyčejný galaktický sběrač, který se vrátil z půlroční cesty galaxií. Na palubě své kosmické lodi převážel mimozemský organismus, který cestou z nám neznámých důvodů zneškodnil a jehož pozůstatky ještě stále zkoumají v ústavu RIOS. Jako každý, kdo se vrátí z vesmírného průzkumu, byl umístěn do izolace. Z neobjasněných příčin setrvává stále v posthibernačním šoku. Trpí záchvaty nekoordinovaných křečovitých pohybů a museli jsme ho proto připoutat k lůžku. Jak vyplývá z jeho nesouvislých výkřiků, byl v týdnů před závěrečným zrychlením vystaven mimořádně těžkému stresu. Často blouzní o Samovi, což byl jeho palubní počítač, kterého zoufale volá na pomoc, a o jakémsi Pacmanovi..."

Campbell se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: "Mediroboti provedli u Simpsona kompletní sérii testů. Až na mírné zvýšení prokrvení mozku nezjistili žádnou anomálii. V jeho krvi ani v tkáňových štěpech není stopa po žádném cizorodém antigenu. Z hlediska infekce je tedy Simpson sterilní a nepředstavuje pro nás žádné nebezpečí. Ale překvapení na sebe nenechalo dlouho čekat. O tom už ale může lépe referovat doktor Biron."

Neurochirurg si zajel do hustého černého kníru, jako by nevěděl jak začít a navázal:

"Nebudu vás zdržovat obsáhlým úvodem. Podstatu věci přehledně znázorní holovizní záznam, který jsem pořídil před dvěma dny." Vytáhl z pouzdra krystal, zasunul ho do zdířky a siluetu Pacmana nahradil model lidského mozku. Pomalu se otáčel kolem své osy. "Jak správně tušíte, jde o přesnou kopii mozku Gilla Simpsona. Na první pohled žádná makroskopická abnormalita. Nyní se ale podívejme na strukturu jeho šedé kůry," stiskl několik tlačítek na dálkovém ovladači a z modelu se oddělila slupka šedé mozkové kůry. Rozdělila se na řadu mikrořezů a jeden z nich se mnohonásobně zvětšil. "Zde vidíme ultratenký řez šedou kůrou ze sektoru 301 C levé hemisféry. Jasně zde rozeznáváme tmavší skvrny, které se výrazně liší od okolní nervové tkáně. Prohlédneme si je při větším zvětšení."

Biron zmáčkl další tlačítko. "Zaměříme-li se nyní na jednotlivé neurony, pozorujeme, že jsou oproti normě výrazně větší a v jejich cytoplazmě jsou patrné zvláštní struktury.

Vzhledem k jejich nápadné podobnosti s endoplazmatickým retikulem jsme je prozatím nazvali pararetikuly. Zatím nemáme ještě tolik informací, abychom plně pochopili jejich funkci, ale výzkum rychle postupuje kupředu. Lze předpokládat, že se uvedené anomálie neomezí pouze na sektor 301 C, ale že budou expandovat i do okolní nervové tkáně.

Možná, že bude zakrátko přeorganizovaná celá mozková kůra. Jiné orgánové systémy, než nervový, zatím nejsou postiženy. V jaké funkční projevy tyto histologické změny vyústí, to uvidíme, až se Simpson probere k vědomí."

Chvíli panovalo ticho a pak se rozproudila bouřlivá diskuse.

*** George Russel kouřil voňavý doutník a nakvašeně tkl do klávesnice. Právě revidoval objednávku nového zdravotnického materiálu a v duchu proklínal nekonečné zelené sloupce čísel. Energicky přehodil doutník do protějšího koutku a dál nešetrně bušil do tlačítek.

Alespoň ta krabice dostane trochu do těla ...

Kolem jeho stolu přeběhl fenek. Russel zvedl hlavu od práce a okouzleně pozoroval to malé pouštní zvířátko. Zadní pracky odhazovaly spršky horkého písku a skrz tenké velké uši mu prosvítalo zapadající slunce. Miloval večerní Saharu. Nebo to byla Gobi?

To je jedno, moře jemného písku zrudlého ospalým sluncem ho uchvátilo vždycky. A celá tahle nádhra je tu se mnou - osm podlaží pod měsíčním povrchem, pomyslí si. Neznatelně zavrtěl hlavou a vrátil se k práci. Okolní duny zatím vrhaly stále delší stíny.

Zapípal videofon a na obrazovce se objevila baculatá tvář doktora Campbella. Měl kruhy pod očima a rozčuchané vlasy. Poslední dobou toho moc nenaspal. A

nebyl sám, případ Gilla Simpsona strašil celý ústav. Jeho hlas prozrazoval rozrušení: "Myslím, že by ses měl přijít na něco podívat."

"Už se probírá?" zeptal se s nadějí Russel. Průběžné testy prokázaly, že zakrátko bude přestrukturalizovaný celý Simpsonův kortex. Každý tušil, že až se proces ukončí, stane se něco významného. Jedna část lékařů se domnívala, že Simpson metamorfózu nepřežije, druhá očekávala vznik jakéhosi nadčlověka.

"Ne, ještě ne. Stále je v kómatu, ale děje se tu něco neobvyklého."

"Hned přijdu!" odvětil Russel a přerušil spojení.

O minutu později už vstupoval do dveří buňky, ve které ležel Simpson. Campbell ho odvedl k velkému oknu, před kterým se vzrušeně bavili Campbellovi společníci. Teď s respektem ztichli a kývli Russelovi na pozdrav.

"Podívej se na to, Georgi!" a Campbell zoufale rozmáchl ruce. Oknem byla vidět celá vedlejší místnost. Uprostřed ležel připoutaný Gill Simpson. Tvář měl voskovou, vlasy rozčuchané, pokrývka ležela zmuchlaná na zemi. Obličej se leskl potem. Centrem pozornosti nebyl však pacient, ale spoušť kolem něj. Po podlaze se válely střepy, rozbitý nábytek a přístroje, které předtím obklopovaly pacientovo lůžko. Pumový útok by nadělal menší škodu.

Russel byl ohromen. První, co si uvědomil, byla škoda, kterou odhadl na půl miliónu kreditů. Obrátil se k ostatním. "Co se tu stalo? Něco vybuchlo? Jak je možné, že to Simpson přežil..."

Campbell ho přerušil: "Moment, ne tak rychle, Georgi. To, co vidíš, je dílem Gilla Simpsona. Všechno zničil on."

"Cože! A proč jste ho odvážali? Věděli jste přece, že mívá záchvaty!" zavrčel Russel.

"Georgi, nech si to vysvětlit!" bránil se Campbell. "My jsme nic nazedbali! On byl celou dobu připoutaný a nehnul se z místa! Chápeš? Poprvé jsem na vlastní oči viděl telekinezi... Všechno tu samo od sebe létalo. Přístroje se tříštily o zdi nebo se lámaly ve vzduchu. Pacientova teplota stoupla na 41 stupňů, srdeční frekvence se zrychlila až na 210 tepů a tlak se vyšplhal na 33 kilopaskalů. Trvalo to jen pár sekund. Než jsi přišel, vše se zatím uklidnilo. Podívej se na encefalogram!" a podal Russelovi záznam. Vlny o desetkrát vyšší amplitudě proti normálu hustě zaplňovaly papír. Russel zíral na záznam a třásl se mu ruce.

"Georgi," promluvil Campbell. Tvář měl rudou a zpocenou více než jindy. "Já začínám mít strach..." zašeptal.

*** Každý den se konaly nejméně dvě porady. "Simpsonův syndrom" probírali ze všech možných hledisek. Při dlouhých sezeních spolupracovali telemostem se Zemí a několik pozemských odborníků přiletělo na Měsíc. Všichni se shodovali na jednom. Musí čekat, než se Gill probudí. Pak se uvidí, co dál.

Ringo Larrison dostal šílený nápad. Simpsonův syndrom může být přenosný! I když nebyly zjištěny žádné známky mikrobiální nebo virové infekce ani protilátky proti jakémukoliv cizorodému antigenu, mohl by se syndrom přenášet telepaticky!

Okamžitě začaly doplňkové pokusy s laboratorními zvířaty, včetně šimpanzů. Princip experimentů byl jednoduchý. Šlo o to, ponechat určitou dobu pokusné zvíře v Simpsonově blízkosti, a potom ho pozorovat. Žádné podezřelé příznaky se však zatím neprojevovaly.

Buď Larrison způsobil zbytečnou paniku nebo byla k přenosu nutná delší doba úzkého kontaktu.

Uplynuly další tři dny a Gill se neprobouzel. Většina se přikláněla k tomu, že se už z kómatu neprobere. Patologické změny mohly postihnout i hypotalamus a možnost věčného spánku se nedala vyloučit.

*** Gill Simpson se probudil 25. února 2401 v 17.30, měsíc po své hospitalizaci. Zcela nečekaně prostě otevřel oči a nedůvěřivě si prohlížel nemocniční pokoj. Za polarizovaným sklem stáli v kontrolní místnosti Campbell, Kent a Siegfried. Zvědavě pozorovali Simpsona a všechny údaje přenášené k nim na obrazovky měřících přístrojů. Čekali na ostatní, které před chvílí zavolali.

Gill je nemohl vidět, okno před ním se vzhledem k němu chovalo jako zrcadlo. Chvíli pozoroval poblikávání přístrojů kolem lůžka, pak si lhostejně prohlížel dva mediroboty v rohu místnosti. Nakonec se obrátil k iluzi nádherné prosluněné zahrady, kterou v pravé části místnosti generoval místní holovizor.

Přišli Russel a Biron. Po krátké diskusi se posadili do křesel a Campbell odpolarizoval okno. Gill si změny všiml. Chvíli si je bez zájmu prohlížel, pak

obrátil pozornost zpět k zahradě. Campbell Gilla nejistě pozdravil: " Dobrý den, pane Simpsono. Jak se cítíte?" Simpson neodpovídal a nehybně zíral do holografické iluze plné života.

Russel bezradně nadzdvihl obočí a pokrčil rameny. Campbell se podrbal za krkem a obrátil se zpátky k Simpsonovi.

"Líbí se vám ta zahrada?"

"..."

"Je to přesná kopie zahrad z granadské Alhambry. Byl to tehdy krásný den, že?" zkoušel to dál Campbell. Simpson neodpovídal. Jen na okamžik zdvihl hlavu, když z jednoho keře vzlétl modrý pták a prolétl stropem pokoje.

Kent se netrpělivě zeptal: "Slyší nás vůbec?"

"Měl by nás slyšet. Během komplexního vyšetření corpotronem nebyly zjištěny žádné strukturální anomalie jak vlastního sluchového aparátu, tak korového sluchového centra," vysvětloval Campbell.

"Hned to zjistíme ...," ozval se Biron a předklonil se před svůj mikrofon. Potom sebou všichni leknutím trhli, protože Biron z plných plic zařval. Trhnul sebou ale i Simpson.

Biron se zakřenil: "Mám své výzkumné metody," řekl na omluvu.

Campbell si oddychl, zakroutil hlavou a pokračoval: "Proč s námi nemluvíte, Gille?"

Smím vám říkat Gille? Vás ani nezajímá, kde jste? Nemáte hlad? Žízeň?"

Campbell bezmocně zavrtěl hlavou: "Věděl jsem, že to nemůže přestat bez duševních změn."

"Buďte trpěliví... Mluv k němu ještě ...," pobízel ho Russel.

Campbell se rezignovaně otočil, chtěl začít mluvit, když Gill zašeptal: "Šachy ...," a přitom stále zasněně hleděl do zahrady.

"Prosím?" nadskočil Campbell. Všichni zpozorněli. Ve všech vzklíčila naděje.

"Šachy ... Chci si zahrát šachy," a Gill upřel oči na Campbella. Nepříjemný pohled, pomyslně si Campbell. Ty oči už nebyly unavené, zaplál v nich plamínek oživení.

Campbell se usmál. "Promiňte, Gille, ale šachy ještě nemůžete hrát. Jste příliš vyčerpaný.

Probral jste se právě z měsíčního kómatu."

"Chci hrát šachy," jeho chraplavý hlas zněl o něco jasněji a důrazněji.

Do diskuse se vmísil Siegfried: "Asi jste panu Campbellovi nerozuměl. Právě jste prodělal těžkou posthibernační krizi. Přiletěl jste lodí Longstream VIII. Vzpomínáte si?"

Simpson šlehl po Siegfriedovi pohledem. "Ne, nevzpomínám!" řekl podrážděně. "Mám hroznou chuť si zahrát šachy. Je mi dobře. Ale musím si zahrát! Prosím!" jeho hlas sklouzl do utrápené polohy.

"Dobře, budeme o tom uvažovat. Možná vám pak na pokoj dodáme holosimulátor, ale teď se uklidněte a odpovězte nám na několik otázek."

"Ne a ne!" reagoval Gill jako vzteklé dítě, které má slzy na krajíčku. "Dejte mi sem šachovnici a přiveďte někoho, kdo umí hrát!" jeho hlas se vyšplhal do závratných výšek a chaoticky přeskakoval. Campbell se vzrušeně otočil. "Uspíme ho? Bojím se, že dostane záchvat a něco provede. Nevíme, co dokáže v bdělém stavu..." Pak si všiml, že Kent vytřeštil oči a prstem ukazoval do místnosti. Obrátil se. Gill Simpson se i s lůžkem vznášel asi metr nad zemí a tělo měl prohnuté v křeči. "Musíme ho zklidnit!" a vrhl se k počítači, aby dal pokyn medirobotům.

Usedl za klávesnici. Prsty ho ale přestaly poslouchat a v týlu pocítil náhle krutou bolest. S výkřikem se svalil na zem a převrácená židle s kovovým zaduněním dopadla na podlahu. Do uší ho bodaly vyděšené hlasy kolegů, které teď slyšel stokrát silněji než předtím, ale nedokázal je od sebe odlišit. Splývaly v hustou kaši zvuků, které mu vířily v hlavě. Temné hrozivé dunění vodopádu mu rozechvělo lebeční stěny. Před očima mu divoce tančily rudé kačky a strop se nad ním vlnil jako moře.

"Johnne! Johnne! Co je ti?" volaly hlasy za tlustou zdí bolesti a Campbell si matně uvědomoval naléhavé dotyky rukou svých přátel. Pak přestal vnímat své tělo a svět se proměnil v temnotu.

*** "A co Simpson?" zašeptal Campbell a upřel ospalé oči na Birona, který seděl na kraji lůžka. Teprve nedávno procítl z bezvědomí a měl povolenou jen krátkou návštěvu. Dostal jeden z luxusních pokojů s pravým dřevěným nábytkem a výhledem do velké nemocniční skleníkové zahrady. Jeho kulatý obličej měl nyní nezdravě popelavý nádech. Z očí jakoby se vytratil pigment a rty měl fialové.

"Čekal jsem, kdy se na něj zeptáš," odvětil s úsměvem Biron, "ale nemusíš mít žádné obavy. Simpson je zcela pod kontrolou."

"Pod kontrolou!" vydral ze sebe rozčileně Campbell a vzepřel se na loktech. "Ten nemůže být nikdy pod kontrolou! Měli jste ho zneškodnit! Dovedeš si představit, co by se stalo, kdyby někoho nakazil? Víš, jak rychle by se infekce rozšířila, kdyby šlo o telepatickou transmisí? A důsledky? Vedlo by to k zhroucení celé lidské společnosti!"

Klesl zpátky na polštář a prudce oddychoval.

"Klid, Johnne, jen klid ..., víš, že se nemáš rozčilovat ... Simpson nám už nemůže ublížit. Pustili jsme mu do pokoje trochu risemitu, takže spí jako nemluvně."

"Co s ním budete dělat?"

Biron rozhodil rukama a nadzdvihl obočí. "To ještě pořádně nikdo neví. Pravděpodobně ho ale naložíme do jeho lodě a vystřelíme pryč z Měsíce."

"Kam ho chcete poslat?"

"Nevím. Asi ho prostě nasměrujeme do prázdna. Hlavně když bude daleko od Země. Vesmír si poradí s každým."

"Proč ho nezlikvidovat už tady?"

"Chceme mít jistotu, že se nikdo nenakazí, že se ani jedna molekula z jeho těla nedostane na Zem. A je to možná i humánnější ... Na palubu mu nainstalujeme šachový holosimulátor a může si tam pak do smrti hrát ty jeho vytoužené šachy." Biron se jízlivě zasmál.

"A já?" ozval se Campbell. "Já nemohu být infikovaný?"

"Tím se netrap," ujišťoval ho Biron, "corpotron tě detailně vyšetřil a nenašel nic významného. Příčinou tvé lehké mozkové příhody byl nejpravděpodobněji cévní spasmus v korové oblasti mozku. Regenerační terapii jsme ukončili včera, a jak sám jistě cítíš, tvé zotavování rychle pokračuje. Pozitíří už budeš zase chodit."

Chvíli mlčeli. Campbell se zamyšleně díval do stropu a Biron si pohrával s knoflíkem na plášti. Pak se podíval na hodinky. "Už musím jít. Mám spoustu práce," a vstal.

"Prosím tě, než odejdeš, podal bys mi tu sklenici s vodou? Mám strašně sucho v ústech," a Campbell pokynul hlavou ke stolku.

"Jistě, Johny." Když sahal pro sklenici, zavadil loktem o vázu s růžemi. Marně se ji snažil zachytit.

Očekávaný cinkot střepů se ale nedostavil. Váza zůstala viset ve vzduchu, asi půl metru nad vyleštěnou podlahou. Biron na ni chvíli užasle zíral a pak se podíval na Campbella. Ten upíral na vázu vytřeštěný pohled a ústa měl zkřivená v křečovitou grimasu.

Konečně odtrhl oči od vázy a otočil hlavu k Bironovi. Váza se vzápětí roztříštila o podlahu a voda se rozlila Bironovi pod nohy.

Několik okamžiků si hleděli zděšeně do očí. Potom se Biron obrátil a rychle vyběhl z pokoje. Zbylo po něm jen několik mokrých stop a tísnivé ticho.

Campbell se roztřásl. Jako ozvěna mu v uších zněla Bironova věta.

Vesmír si poradí s každým.

ilustroval Dalibor Gacho